

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16599/2024
10.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живадин Богдановић, адвокат у ..., против туженог ДОО „Бразда промет“ Књажевац, чији је пуномоћник Ивана Трајковић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 331/24 од 20.02.2024. године, у седници одржаној дана 10.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 331/24 од 20.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 331/24 од 20.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 930/23 од 26.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде неисплаћене закупнине исплати за период од 01.06.2016. године до 01.05.2019. године износ од 15.750 евра, са домицилном каматом европске банке од 12.06.2019. године до исплате, у динарској противвредности и на име дуга за електричну енергију износ од 26.524,27 динара са законском затезном каматом од 12.06.2019. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 574.772,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 331/24 од 20.02.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у односу на потраживање у износу од 15.750 евра у динарској противвредности, по курсу на дан исплате, као и у односу на потраживање у износу од 26.524,27 динара са законском затезном каматом почев од 12.06.2019. године до коначне исплате. У преосталом делу става првог изреке, у делу који се односи на камату на износ главног дуга у еврима, преиначена је првостепена пресуда и обавезан је тужени да тужиоцу на износ главног дуга од 15.750 евра, плати камату по Закону о затезној камати почев од 12.06.2019. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по курсу на дан исплате, и у ставу другом изреке, тако што је

обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка накнади износ од 709.329,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права из члана 371. Закона о облигационим односима, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 15.750 евра на име накнаде неисплаћене закупнине за период од 01.06.2016. године до 01.05.2019. године и за износ од 26.524,27 динара на име дуга за утрошену електричну енергију са законском затезном каматом. Према чињеничном утврђењу, парничне странке биле су у пословном односу по основу Уговора о закупу од 01.10.2009. године, за локал у ... број .. у ..., на период од годину дана, којим се тужени обавезао према тужиоцу као закуподавцу да плаћа месечну закупнину од 450 евра у динарској противвредности, до 15-тог у текућем месецу за тај месец, као и да плаћа рачуне на име утрошка воде, струје и текућег одржавања. Последњу закупнину платио је дана 20.03.2014. године, за месец март 2014. године, а локал је напустио 2019. године. Након априла 2014. године, тужени је наставио да користи предметни локал али није плаћао накнаду за коришћење локала, а за месец март и април 2019. године није платио рачун за коришћење електричне енергије у локалу. Тужени је истакао приговор застарелости потраживања. Одлучујући о приговору застарелости, првостепени суд, закључује да је исти неоснован, с обзиром да тужени закупнину није плаћао од априла 2014. године до 01.05.2019. године и како тужилац тужбом поднетом дана 12.06.2019. године потражује исплату закупнине за последње три године, рачунајући од дана подношења тужбе, то рок из члана 375. став 1. Закона о облигационим односима, није протекао. Супротно становишту првостепеног суда, другостепени суд сматра да су се неплаћањем закупнине стекли услови за раскид уговора на основу члана 124 и 125. ЗОО, с обзиром да испуњење обавезе плаћања закупнине у одређеном року представља битан састојак уговора, па је тиме отпао правни основ коришћења непокретности од стране туженог. Како је исту непокретност наставио да користи без плаћања накнаде, тужени је дужан да исплати тужиоцу корист коју је имао од употребе и то у висини закупнине предметне непокретности јер се у висини исте огледа корист коју је имао од употребе. Приговор застарелости сматра неоснованим, јер предметно потраживање застарева сходно члану 371. ЗОО за десет година, а у вези са одредбом члана 219. Закона о облигационим односима.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Тужени у ревизији није указао на супротне одлуке и на постојање различите судске праксе, нити је дао разлоге који би указали на потребу за новим тумачењем права по питању застарелости накнаде за коришћење туђе ствари, па је Врховни суд, поступајући по одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, закључио да у овој парници не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 12.06.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену је 15.750,00 евра и 26.524,27 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према томе, ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић